

kupní ceny. Ale jinak má se věc, pakliže prodatel již dříve určitě odpřel splnění smlouvy; takovýmto prohlášením octne se prodatel sám v prodlení, což má za následek, že kupitelovy nečinnosti (nesložení ceny) není víc potřeba, by nastalo prodlení u prodatele. Důsledkem toho kupitel, domáhaje se splnění smlouvy, není více povinen, aby napřed kupní cenu zaplatil, nýbrž stačí pouhá jeho nabídka, že jest ochoten ji zaplatiti. Tak tomu jest ve sporu, o nějž zde jde, a poněvadž žalující strana se při ústním jednání výslovně nabídla, že zbytek kupní ceny zaplatiti jest ochotna v československých korunách, nelze tvrditi, že by žalující strana byla se zaplacením kupní ceny v prodlení, právní názor že nárok žalující strany na splnění smlouvy není splatným, není ospravedlněn a proto zamítnutí žaloby pro tentokráte není opodstatněno. Proto také není více třeba zabývati se dalšími úvahami právními v rozsudku v odpor vzatém po této stránce ještě uvedenými.

Čís. 440.

Odhadovati nemovitosti v pozůstalostním řízení výlučně a přesně jen dle zásad odhadního řádu, není přípustno. Není však závady, by těchto zásad nebylo podpůrně dle potřeby použito.

(Rozh. ze dne 10. března 1920, R I 99/20.)

V pozůstalostním řízení navrhla část účastníků proti vůli ostatních, by soupis a odhad nemovitostí byly předsevzaty dle odhadního řádu (min. nař. ze dne 25. července 1897, čís. 175 ř. zák.). P o z ů s t a l o s t n í s o u d návrhu vyhověl z těchto důvodů: Jde tu o odhad ve smyslu § 102, odstavec druhý, nesp. říz., v němž není předepsáno, jakým způsobem dlužno odhad provést. Jest použití zásady § 272 nesp. říz., dle něhož přicházejí při odhadu v úvahu předpisy soudního, pokud se týče exekučního řádu. Ježto odhadní řád jest součástí exekučního řádu, dlužno jej použiti i při odhadu dle § 102 nesp. říz. Tomu nevádí předpis § 33 odh. řádu, jenž vylučuje použití odhadního řádu pouze tehdy, je-li odhad upraven zvláštními předpisy, kdyžť patent o řízení nesporném nemá takových předpisů, naopak se přimyká v tomto směru k exekučnímu řádu. R e k u r s n í s o u d nařídil, by odhad byl předsevzat dle ustanovení druhého dílu, pátého oddílu, najmě dle §§ 102 a násl. patentu o řízení nesporném. D ů v o d y: Nelze v jeho všeobecnosti souhlasiti s názorem prvního soudu. § 272 nesp. říz. vztahuje se na dobrovolné odhady a dražby, kdežto zde jedná se o povinný odhad pozůstalosti ve smyslu § 784 obč. zák. Z § 272 nesp. říz. neplyne tudíž, že by při odhadu nemovitosti k vůli výměře dílu povinného bylo nutno použiti předpisů odhadního řádu ze dne 25. července 1897, čís. 175 ř. zák. Ba naopak § 33 odhadního řádu přímo vylučuje, by bylo odhadního řádu v tomto případě bezpodmínečně použito. Předpisy § 784 obč. zák. a §§ 102 a násl. nesp. říz. vyžadují, by pozůstalost byla tak oceněna, by nepominutelní dědici nebyli zkráceni. Jakým způsobem dlužno tu postupovati, jest otázkou toho kterého případu, a dlužno o tom rozhodnouti dle zásady volného hodnocení průvodů. Měl-li by soud za to, že dle okolností případu bylo by lze pravou hodnotu nemovitostí vyšetřiti postupem, jak naznačeno v od-

hadním řádu, a že by tím dosaženo bylo toho, k čemu § 784 obč. zák. směřuje, mohl by beze všeho použití předpisů odhadního řádu, kdyžtž i jiné »předpisy«, jichž bylo by dle § 33 odh. řádu použití, připouštějí, ba přímo vyžadují, by obdobně použito bylo ustanovení odhadního řádu, snažícího se zjistiti pravou hodnotu nemovitostí. Leč není zákonem odůvodněno, by bylo v případě, o nějž jde, použito předpisů odhadního řádu bez podmíněně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Mínění stěžovatelovo, projevené v dovolacím rekursu, že cís. patent ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. neobsahuje ustanovení o tom, dle jakých pravidel znalcové mají postupovati při odhadech inventurních v řízení pozůstalostním, jest mylné. Ve třetím odstavci § 103 tohoto patentu jest výslovně stanoveno, že, je-li při inventuře pozůstalostního jmění zapotřebí odhadu nemovitých statkův a movitých věcí podle §§ 102, 162 a 167 ku konci téhož cís. patentu (§ 784 obč. zák.), znalcové mají obecnou cenu jejich přesně a svědomitě udati dle doby zůstavitelova úmrtí, a z §§ 304 až 306 obč. zák. vysvítá, v čem obecná cena věci záleží. Soud rekursní tudíž právem rozhodl, že ocenění nemovitostí, do pozůstalosti náležejících, má se při inventuře státi podle dotyčných předpisův cís. patentu. Stěžovatel má za to, že v odůvodnění usnesení v odpor vzatého jest odpor, pokud je tam řeč o § 33 odhadního řádu. Než i toto mínění stěžovatelovo jest mylné, spočívajíc na nesprávném citování dotyčných odstavcův usnesení soudu rekursního. Tento soud neprohlásil totiž, že §em 33 odh. řádu jsou ustanovení tohoto řádu pro tento případ striktně vyloučena, nýbrž, že jejich striktní použití pro tento případ jest §em 33 přímo vyloučeno, že však může nastati potřeba jich užití. Ustanovení § 272 cís. patentu nelze zde užití, poněvadž se nevztahuje na odhady v pozůstalostním řízení, nýbrž na dobrovolné odhady věcí, za které podle § 267 téhož patentu žádá vlastník těchto věcí. Zdali při výkonu inventurního odhadu, o který jde, bude potřebí užití také předpisův odhadního řádu, nelze dosud rozhodnouti, poněvadž toho času není známo, zdali předpisy § 103 cís. patentu z roku 1854 a §§ 304 až 306 obč. zák. stačí k účelu tomu čili nic, a poněvadž, jak vysvítá ze čtvrtého odstavce § 16 odhadního řádu, tento řád neobsahuje ustanovení, že pro každý jednotlivý druh věcí dlužno užití vždy jen určitého způsobu odhadu bez výjimky, nýbrž ustanovuje toliko zásadní pravidla pro odhad různých druhů věcí, ze kterýchžto pravidel však dovoluje výjimky na základě prohlášení znalců.

Čís. 441.

Žaloba o zrušení nájemní smlouvy, opírající se o dohodu, dle níž může pronajímatel žádati za zrušení smlouvy, nebude-li nájemce najatou věc udržovati v řádném stavu, mine se s úspěchem, byly-li opravy provedeny sice teprve po výpovědi, ale ještě před žalobou.

(Rozh. ze dne 10. března 1920, Rv I 100/20.)